

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.004 van 22 oktober 2001
in de zaak A. 95.191/XIV-5342.**

In zake : XXX,
 wonende te 1210 BRUSSEL,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 4 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 25 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt

voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 2 juli 1999 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 29 februari 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 18 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het kennelijk ongegrond karakter onder meer motiveert als volgt:

“Er kan (dus) worden geconcludeerd dat betrokkene Armenië, waar hij langer dan drie maanden verbleef en door het vluchtelingenstatuut officiële bescherming kreeg ten opzichte van Azerbeidzjan, heeft verlaten zonder gegronde reden, vermits hij er naliët bescherming te vragen bij incidenten met privé-personen. Anderzijds kunnen er vragen worden gesteld bij de vrees van betrokkene ten aanzien van Armenië aangezien hij nog verschillende keren is teruggekeerd om er zijn moeder te bezoeken na zijn vertrek naar Moskou zonder er problemen te hebben gehad. Hieruit kan worden afgeleid dat er voor betrokkene een intern vluchtalternatief bestond en dat hij zich elders in Armenië had kunnen vestigen. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waaruit blijkt dat koppels van gemengde Armeense-Azerische origine, en daaruit logischerwijze volgend kinderen van dergelijke gemengde koppels, geen problemen meer hebben in de huidige Armeense samenleving (Bronnen : Christine Stone, Britisch Helsinki Human Rights Group, 29 oktober 1999; Pamela Gomez, verantwoordelijke Human Rights Watch in Tbilissi voor de afdeling Kaukasus, 14 oktober 1999; Amnesty International België, 5 oktober 1999; Sakharov Armenian Human Rights Foundation, 4 oktober 1999; Denis Corboy, ambassadeur van de Europese Unie in Armenië, 29 september 1999; MSF, 28 september 1999).”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij tegen het hierboven geciteerd motief het volgende aanvoert:

“Schending van de motiveringsplicht

De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De motivering moet steun vinden in het dossier en gebaseerd zijn op alle elementen van het dossier. De motivering moet eveneens redelijk zijn.

In casu is de motivering van het CGVS onjuist en gebaseerd op verkeerde feitelijke overwegingen.

(...)

De bestreden beslissing heeft gesteld dat de betrokkene bescherming heeft gekregen van de Armeense autoriteiten en dat hij een veilige thuishaven kon vinden in Armenië.

Deze stelling is gebaseerd op een onjuiste interpretatie van de feiten.

a. de bescherming waarnaar het CGVS verwijst was eveneens tijdelijk, net zoals hun verblijfsvergunning in Rusland.

b. de beweerde bescherming dateert van 1992. Indien het CGVS kan stellen dat de asielaanvraag van de betrokkene vis à vis Azerbeidzjan niet behandeld moet worden omdat de problemen dateren van 8 jaar geleden dan moet hij ook consequent zijn omdat de tijdelijke bescherming ook van 8 jaar geleden dateert. Het CGVS gebruikt twee maten en twee gewichten.

c. het CVGS heeft niet in aanmerking genomen dat betrokkene's gemengde afkomst niet bekend was bij de Armeense autoriteiten toen hij de tijdelijke bescherming genoot. Het is helemaal niet zeker dat hij de bescherming zou gekregen of behouden hebben indien zijn etnische afkomst bekend was. Het bekend worden van zijn afkomst en de daarmee gepaard gaande vervolgingen waren trouwens de redenen voor de vlucht van betrokkene naar Rusland.”;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot het bovengeciteerde motief in een eerste onderdeel opmerkt dat de bescherming verleend door de Armeense autoriteiten slechts tijdelijk was;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft over een “vluchtelingenpapier” zonder melding te maken van een beperkte geldingsduur van dit “vluchtelingenpapier”; dat van de commissaris-generaal niet verwacht kan worden dat hij rekening houdt met elementen die hem niet zijn medegedeeld en hem niet gekend zijn; dat het onderdeel niet gegrond is;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot het bovengeciteerde motief in een tweede onderdeel opmerkt dat de tijdelijke bescherming dateert van 1992;

Overwegende dat uit de bespreking van het vorige onderdeel blijkt dat niet op gegronde wijze kan worden aangevoerd dat de door de Armeense overheid verleende bescherming slechts een tijdelijk karakter kende; dat het onderdeel dan ook als niet-gegrond dient te worden afgewezen;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot het bovengeciteerde motief, meer bepaald met betrekking tot de vaststelling dat de bewering van de verzoekende partij niet in overeenstemming valt te brengen met het feit dat zij wel degelijk bescherming van de Armeense autoriteiten heeft gekregen, door de toekenning van het vluchtelingenstatuut, in een derde onderdeel opmerkt dat de commissaris-generaal “niet in aanmerking (heeft) genomen dat (haar) gemengde afkomst niet bekend was bij de Armeense autoriteiten toen (zij) de tijdelijke bescherming genoot”, dat “het (...) helemaal niet zeker (is) dat (zij) de bescherming zou gekregen of behouden hebben indien (haar) etnische afkomst bekend was en dat “het bekend worden van (haar) afkomst en de daarmee

gepaard gaande vervolgingen (...) trouwens de redenen voor (haar) vlucht (...) naar Rusland (waren)”;

Overwegende dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere veronderstellingen die op geen enkele wijze worden gestaafd, noch geconcretiseerd, noch aannemelijk gemaakt; dat het onderdeel niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij, na Azerbeidzjan, het land waarvan ze de nationaliteit bezit, te hebben verlaten, langer dan drie maanden in Armenië, een ander land, heeft verbleven en dit land, waar zij door het vluchtelingenstatuut officiële bescherming kreeg ten opzichte van Azerbeidzjan, heeft verlaten zonder gegronde reden, gezien artikelen 63/2 e.v. en 52, § 1, 4/, juncto artikel 52, § 2, 2/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een determinerend motief is op grond waarvan de commissaris-generaal alleen al de aanvraag van de verzoekende partij niet-ontvankelijk kon verklaren; dat de andere motieven waarop de bestreden beslissing steunt derhalve slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissing niet kan aantasten;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig oktober tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,
W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.